

Hồi 71

Quân Hùng Đấu Trí

K

im Hoàn Nhị Lang Tô Hùng nhìn Bạch Vân Phi với đôi mắt đặc ý nói :

- Thôi ! Đến đây ba vị tạm dừng chân, đợi tôi đi khỏi mười trượng, tôi sẽ thả hấn.

Bạch Vân Phi “hừ” một tiếng nói :

- Người là rắn rít, độc dữ, ta làm sao tin lời được.

Tô Hùng cười ha hả :

- Ta thả Vũ huynh người thì nào khó gì. Chỉ sợ các người cản đường làm ta phải mất công giao tranh một trận thì phí sức vô ích. Lúc này ta cần dưỡng sức để dùng vào việc khác.

Phàn Tú Vỹ quắc mắt xen vào hỏi :

- Dùng việc gì ?

Tô Hùng mỉm cười đáp ngay :

- Việc giao đấu.

Phàn Tú Vỹ nói :

- Thế thì giao đấu với chúng ta một trận không được sao ?

Tô Hùng ngược mặt lên trời cười ha hả :

- Người xấu như con ma lem thì ta giao đấu đâu còn thú vị gì ? Vả lại hiện giờ ta không muốn giao đấu với đàn bà.

Không nhìn được giọng nói khiêu khích của Tô Hùng, Phàn Tú Vỹ nắm Thất Bộ Đoạt Hồn Sa toan bước tới, thì Tô Hùng đã đẩy Quân Vũ ra án trước mặt và nói :

- Chúng bay muốn hấn tan nát à ?

Bạch Vân Phi sợ Tô Hùng bóp chết Mã Quân Vũ nên cản Phàn Tú Vỹ lại, nói :

- Nếu người đả thương Mã Quân Vũ thì đấu người có chạy đằng nào ta cũng không để sống.

Tô Hùng tuy bắt Mã Quân Vũ để hăm dọa Bạch Vân Phi, song hấn cũng khiếp sợ trước vẻ uy nghi và lời nói danh thép của nàng.

Hấn cười gằn :

- Tôi tin lời của cô nương, thả Mã Quân Vũ ra. Nhưng cô nương phải giữ đúng lời hứa đấy nhé.

Vừa nói Tô Hùng vừa đưa tay xô mạnh Quân Vũ về phía Bạch Vân Phi một cái, rồi uồn mình nhảy ra xa hai trượng.

Bạch Vân Phi đưa tay đỡ lấy Quân Vũ. Trong lúc đó Lam Tiểu Diệp lạnh như điện chớp bay vút đến trước mặt Tô Hùng, nạt lớn :

- Người còn chạy đường nào nữa ?

Tô Hùng “hừ” một tiếng, cất cánh tay lên, một làn chưởng phong tung ra.

Lam Tiểu Diệp nhẹ nhàng lách qua, dùng ngón tay búng một chỉ phong vào Mạch Môn Tô Hùng.

Tô Hùng thất kinh, nhảy lùi ra sau bốn bước, trố mắt nhìn sững Lam Tiểu Diệp.

Chàng đã đọc qua kỳ thư Tam Âm Thần Ni nên biết chỉ phong của Lam Tiểu Diệp vừa dùng là Đoạn Chỉ Đả Huyết. Môn này là một thần công phải tập luyện ít nhất ba mươi năm mới thành. Tại sao Lam Tiểu Diệp một cô gái chỉ mới mười sáu tuổi đầu lại có thể sử dụng.

Chàng đâu ngờ Lam Tiểu Diệp từ nhỏ đã luyện theo Đại Ban Nhược Huyền Công nên có một tiềm lực ghê gớm. Các môn võ học người khác phải luyện hàng hai mươi năm thì nàng chỉ cần hiểu qua yếu quyết là đã dùng được ngay.

Lam Tiểu Diệp hình như không biết cái búng nhẹ của nàng đã làm cho địch thủ khiếp vía. Thấy Tô Hùng đứng sững, nàng không tiếp tục ra tay, mà hét lên :

- Người nhìn sững ta làm gì ? Hãy giữ lấy tánh mạng.

Chưa dứt lời nàng lại bồi thêm một chưởng.

Tô Hùng giật mình, không dám sơ hở, liền dùng thân pháp Di Hình Hoán Vị nhảy qua nhảy lại né tránh, rồi vận hết sức mình công lại một lượt mấy chiêu liên.

Lam Tiểu Diệp tuy một thân võ học, chứa đựng không biết bao nhiêu tuyệt kỹ võ công, song nàng thiếu kinh nghiệm chiến đấu, trong lúc nhiều quá lại không biết dùng món nào, cứ loay hoay để cho Tô Hùng trấn áp.

May nhờ Lam Tiểu Diệp học thuộc hết quyển Qui Nguyên Mật Tập nên mặc dù Tô Hùng đã giở ra hết các môn tuyệt kỹ, đánh tiếp mười mấy môn chưởng khác nhau mà nàng vẫn hóa giải được hết.

Đấu nhau hơn ba mươi hiệp, Lam Tiểu Diệp mới lần lần rút được kinh nghiệm đương cự với Tô Hùng, đổi thế thủ thành thế công khóa chặt Tô Hùng lại, không cho hắn lợi dụng cơ hội múa men được nữa.

Bây giờ Đỗ Duy Sinh, Hạ Vân Phong, Đằng Lôi, ba võ lâm cao thủ cũng đã đến kịp, đứng cách ba trượng qua sát trật đầu. Ai nấy đều phập phồng lo sợ khi thấy Lam Tiểu Điệp sử dụng nhiều chiêu thế kỳ ảo.

Tô Hùng càng đánh càng sợ, mồ hôi toát ra như tắm. Tuy nhiên hắn là một đứa gian hùng, thấy Lam Tiểu Điệp chưa dày kinh nghiệm, nên hắn xả hết những mưu mẹo hư hư thực thực, cố làm cho Lam Tiểu Điệp rối loạn tinh thần, không đủ thì giờ hạ thủ hắn.

Bạch Vân Phi thấy vậy hét to :

- Lam muội muội ! Thằng gian manh đó giở trò múa rối. Muội muội đừng sợ gì cả cứ hạ độc thủ đi.

Tô Hùng tái mặt, trợn mắt nhìn Bạch Vân Phi lẩm bẩm :

“Con quỷ cái ! Người lại ác tâm như thế sao ? Lần sau vợ được hắn là ta bóp nát ra, để cho đời người phải khóc hận.”

Giữa lúc đó, Lam Tiểu Điệp ép tới một làn chưởng phong xoáy tròn như trôn ốc.

Tô Hùng biết không sao đỡ nổi, vội hét lớn lên một tiếng, nhảy ra sau tám bước.

Nhanh như chớp, Lam Tiểu Điệp đã trườn mình tới, năm ngón tay như năm chiếc móc sắt bầu vào mặt Tô Hùng.

Chỉ nghe “rẹt ! rẹt !” hai tiếng. Hai bên má Tô Hùng đã nổi lên mười lần máu đỏ hoét chảy rịn xuống áo.

Thân pháp Lam Tiểu Điệp quá ảo diệu. Nàng vừa phóng mình tới đã đánh vào mặt đối phương làm cho các cao thủ đứng bên ngoài cũng chẳng ai trông thấy rõ nàng đánh bằng cách nào.

Lý Thanh Loan thích chí la lớn :

- Lam tỷ tỷ ! Hãy tát thêm cho hắn vài bạt tay nữa. Tên đó lúc này hư đốn xấu xa quá lắm rồi.

Lam Tiểu Điệp được Lý Thanh Loan cổ vũ, đôi môi đỏ mọng nở ra một nụ cười tươi. Nàng chỉ lắc mình một cái thì đã nghe hai tiếng “bốp bốp” nổi lên.

Thực không ai ngờ trước được. Tô Hùng muốn tránh né nhưng không còn kịp. hai má của hắn đã bị thương, lần này lại nhận thêm hai cái tát đích đáng nữa.

Đừng nói bàn tay người đẹp êm như nhung. Nếu người đẹp vuốt ve thì êm thật, mà lúc họ giận dữ tát vào mặt thì cũng đau thấm thía.

Mặt Tô Hùng máu dính bết, vẻ đẹp trai không còn nữa, mà biến thành một quái vật. Mặt hắn sưng húp nhưng đôi mắt vẫn còn sáng quắc, lộ ra một hung quang chứng đựng căm hờn.

Lúc này Bạch Vân Phi đã giải xong các huyết đạo cho Quân Vũ, nàng đứng một bên thị chiến. Thấy lối đánh của Lam Tiểu Diệp, Bạch Vân Phi cũng rút được một ít kinh nghiệm.

Tô Hùng quá xấu hổ, muốn bỏ chạy để tránh mặt, nhưng thấy Lam Tiểu Diệp vẫn gườm gườm nhìn hắn, hắn biết không thể nào trốn nổi nên quay lại hỏi Bạch Vân Phi :

- Các người đã hứa không cản đường ta, tại sao không để ta xuống núi ?

Bạch Vân Phi cười mỉa mai :

- Phải ! Ta hứa không cản đường người. Nhưng ta không hứa cản người khác không cho răn dạy người.

Thanh Loan cũng mỉm cười xen vào :

- Bạch tử tử nói rất đúng ! Hắn hư lắm ! Bạch tử tử không răn dạy hắn thì cứ để cho Lam tử tử răn dạy một trận.

Tô Hùng xấu hổ quá, nghẹn ngào không nói được lời nào. Hắn thò vào bọc lấy ba quyển Qui Nguyên Mật Tập cầm trên tay, rồi nhìn Lam Tiểu Diệp nói :

- Nếu người bước tới thêm một bước ta hủy hoại tập kỳ thư này lập tức.

Thanh Loan mắng :

- Tên đó lúc nào cũng tìm cách hăm dọa. Hết đòi đánh chết Mã huynh lại đòi phá hủy mật tập.

Các cao thủ đứng xung quanh thấy Tô Hùng muốn phá hủy kỳ thư, thất kinh vội tiến tới.

Đỗ Duy Sinh quơ trúc trượng nói lớn :

- Đừng đừng ! Chớ phá hủy nó ! Nếu có chuyện gì thì cứ chậm chậm mà nói.

Hạ Vân Phong cũng lên tiếng :

- Qui Nguyên Mật Tập là ngàn năm võ học đạt thành, đâu có thể làm bậy như thế được...

Lời nói chưa dứt thì từ xa một giọng cười lạnh lạnh như xé không gian. Thấy có hơn mười mấy bóng người vun vút bay đến.

Các cao thủ nhìn lại đều thất kinh, vì bọn người mới đến là Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải và Ngũ Kỳ phân cuộc, theo sau có Xuyên Trung Tứ Xú.

Tô Bằng Hải cầm cây Long Đầu Trượng, quét mắt nhìn quanh một lượt và cười ha hả, nói :

- May mắn tương ngộ ! Quý vị đến trước lão phu một bước.

Đoạn ông quay qua thấy Tô Hùng mặt mày sừng húp máu chảy be bét, trên tay có cầm ba cuốn sách, nên vội hỏi :

- Hùng nhi ! Người cầm cái gì trên tay đó ?

Tô Hùng lúc này quá sợ sệt, giờ đây thấy các nhân vật cầm đầu trong Thiên Long Bang kéo đến, lòng hấn như nổ hoa, sùt sùi nói :

- Thưa phụ thân ! Chúng đang bức bách con không đường nào chạy, nên con đang định hủy phá Qui Nguyên Mật Tập.

Tô Bằng Hải nhìn Tô Hùng tỏ vẻ thương hại.

Tô Hùng vốn họ Tào chứ không phải họ Tô. Lúc nhỏ mới lên ba tuổi được Tô Bằng Hải đem về nuôi dưỡng, truyền dạy võ coi như con đẻ. Tình thương của Tô Bằng Hải đối với Tô Hùng không kém một người cha. Ông có ý định khi lớn lên sẽ gả Tô Phi Phụng cho chàng. Nhưng vì công việc giang hồ còn bề bộn chưa thể thu xếp cho hai trẻ được.

Về phần Tô Hùng và Tô Phi Phụng từ nhỏ đến lớn sống gần gũi nhau, tánh ý thông cảm, bên trong ngoài cái tình thương gia đình còn có tình quyến luyến về trai gái.

Tuy nhiên từ khi Tô Phi Phụng gặp Mã Quân Vũ, và Tô Hùng cảm sắc đẹp của Thanh Loan thì tình quyến luyến của đôi trai gái này mỗi lúc một phai nhạt.

Bước giang hồ đã làm cho lòng người thay đổi, và tánh ý Tô Hùng càng ngày càng đi sâu vào hiểm ác, bất chấp cả tình cảm.

Cũng vì thế Tô Phi Phụng không còn để ý đến Tô Hùng nữa.

Lam Tiểu Diệp thấy Tô Hùng dọa phá hủy kỳ thư, nàng không biết phải đối phó cách nào, cứ đứng yên mà nhìn.

Tô Bằng Hải lập tức vung cây Long Đầu Trượng lên, ra lệnh cho Ngũ Kỳ phân cuộc và Xuyên Trung Tứ Xú bao vây bốn mặt để đề phòng đối phương cướp sách. Đoạn ông ta ung dung bước đến bên Tô Hùng.

Bốn bề im phăng phắc đến nỗi người ta có thể nghe được tiếng thở của mỗi người. Ai nấy đều vận dụng công lực sẵn sàng để kịp thời ứng phó.

Bầu không khí nặng nề.

Cảnh chém giết như đang chờ đợi mọi người.

Đột nhiên Bạch Vân Phi vung tay một cái, búng ba hột Ni Châu bắn vào ba yếu huyệt của Tô Bằng Hải.

Tô Bằng Hải nghe hơi âm lạnh đã biết có ám khí, liền vung Long Đầu Trượng đánh qua một vòng gạt ba hạt Ni Châu của Bạch Vân Phi rơi xuống đất.

Đàng sau có tiếng hét :

- Cô nương ! Hãy đề phòng Phi Bạt !

Một luồng ánh sáng đã loang loáng bắn vào người Bạch Vân Phi, tiếp theo một giọng cười khà khà của Hồ Nam Bình :

- Có giỏi thì ném thử mùi Phi Bạt đó.

Bạch Vân Phi đâu phải tầm thường, mặc dù thuật ném Phi Bạt của Hồ Nam Bình trác tuyệt, nhưng nàng cũng chỉ lách mình một cái đã tránh khỏi ngay.

Tô Bằng Hải lợi dụng lúc Bạch Vân Phi phân tâm đỡ ám khí, nhảy chồm tới đoạt ba quyển kỳ thư trong tay Tô Hùng.

Nào ngờ Đỗ Duy Sinh và Hạ Vân Phong cũng đã có dự tính cướp đoạt, nên cả ba không hẹn mà chồm tới một lúc.

Vương Hàn Tương và Cư Nguyên Phát thấy hai địch thủ xông vào, họ đã chuẩn bị sẵn nên phát chưởng ra một lượt.

Bùng !

Cát bụi bay mịt mù !

Cả hai bên đều là những cao thủ đệ nhất giang hồ, nên chưởng lực của họ đã gặp nhau thì công lực không phải tầm thường.

Cho đến khi cát bụi tan đi, người ta mới thấy rõ hai bên đều loạn choạng văng ra ngoài hai trượng, đứng không vững.

Riêng Tô Bằng Hải, công lực thâm hậu hơn, vừa đánh bật ra, ông ta đã xông đến bên Tô Hùng và nói nhỏ :

- Hùng nhi ! Hãy đưa Qui Nguyên Mật Tập cho ta.

Lúc này Hạ Vân Phong, Đỗ Duy Sinh, Sở Nhất Giang, Đằng Lôi đều bị Ngũ Kỳ phân cuộc Thiên Long Bang ngăn cản, nên Tô Bằng Hải được rảnh tay.

Thấy Tô Bằng Hải muốn đoạt ba cuốn kỳ thư trong tay Tô Hùng, Lam Tiểu Diệp vội phóng mình đến đưa tay giật trước.

Không ngờ Xuyên Trung Tứ Xú trông thấy vội áp vào, hớp chưởng công đến một lúc.

Lam Tiểu Diệp vận lực vào tay chân, tung ra hai cước.

Nhất Xú và Nhị Xú chịu không nổi té nhào ra xa. Tam Xú và Tứ Xú mới chồn vờn tới đã bị nàng tống ra hai chưởng làm cho chúng phải ngã quỵ.

Chỉ trong loáng mắt mà Lam Tiểu Diệp đã hạ thủ đả thương bốn tên bộ hạ của Tô Bằng Hải, ai nấy đều thất kinh không biết nàng đã dùng lối võ công kỳ lạ nào.

Tô Bằng Hải tuy kinh khủng, nhưng lão là người đã giàu kinh nghiệm, biết Qui Nguyên Mật Tập là báu vật cần phải đoạt trước đã, do đó lão không giải cứu cho bốn thuộc hạ.

Lam Tiểu Điệp toan tung chưởng đánh bổ vào đầu Tô Bằng Hải thì đằng sau một luồng chưởng phong lạnh lạnh ép tới như gió bão.

Tiếp theo đó, có tiếng Mạc Luân hét lên :

- Mời cô nương hãy ném qua chưởng lực của lão phu.

Chưởng phong của Mạc Luân âm độc vô cùng. Lão thấy Lam Tiểu Điệp đánh nhiều ngón xuất thần, nên cố vận hết mười phần thành lực cố hạ nàng. Lão tưởng rằng chưởng ấy nếu không đánh chết Lam Tiểu Điệp cũng làm cho nàng bị thương.

Nào ngờ Lam Tiểu Điệp như chiếc lá khô, mượn làn chưởng phong của lão bắn mình phóng thẳng lên không trung, rồi bay sà sà về phía Tô Bằng Hải.

Mạc Luân thất kinh trở mắt nhìn Lam Tiểu Điệp như muốn rách khoé.

Nhưng cũng đã chậm mất, Tô Bằng Hải đã lấy được ba cuốn kỳ thư trong tay Tô Hùng rồi.

Thân mình còn bay lượn trên không trung, Lam Tiểu Điệp tức giận phóng tay công tới Tô Bằng Hải ba chiêu một lượt.

Tô Bằng Hải thất kinh nhảy lùi ra xa ba bước, mặt biến sắc trầm nghĩ :

“Chẳng biết con bé này dùng thứ võ công gì mà kỳ lạ. Toàn thân bay lượn trên không mà có thể phát ra chưởng lực xẻ núi lấp sông như vậy.”

Đây phải là thuật Nghinh Thân Phi Hành ? Nhưng thuật này phải nín thở vận chánh khí vào đan điền, mới có thể tung nhảy lên được một cái. Còn Lam Tiểu Điệp thì luôn luôn bay vay mượn chưởng lực của đối phương, tung bay trên không như con chim én, thật là một lối khinh công kỳ lạ chưa từng thấy.

Thật vậy, đối phương càng tung chưởng đánh vào người nàng bao nhiêu thì nàng càng bay lượn nhẹ nhàng bấy nhiêu.

Tô Bằng Hải vốn là tay thiện chiến, tuy kinh ngạc nhưng không rối trí. Lão liền vung Long Đầu Trượng đánh tới.

Sức gậy của Tô Bằng Hải không phải tầm thường như Ngũ Kỳ phân cuộc. Làn gió xoáy tròn, biến thế vun vút. Lam Tiểu Điệp thấy bất lợi, vội uốn mình đáp xuống đất.

Bây giờ Bạch Vân Phi thấy Qui Nguyên Mật Tập đã không còn trên tay Tô Hùng nữa, nàng không còn phải buộc vào lời hứa, nên nhảy bổ tới chạy qua Tô Bằng Hải.

Diệp Vinh Thanh hét lên một tiếng, đánh qua một môn thiết đả.

Ám khí này rất lợi hại, nổi tiếng trong giang hồ từ xưa đến nay.

Bạch Vân Phi chưa chạy tới Tô Bằng Hải đã thấy ám khí vút tới bên mình. Nàng lập tức né sang một bên, vận lực vào tay áo phát trả một cái.

Tức thì thiết đảm sà xuống bay xéo về phía Mạc Luân.

Mạc Luân vội đưa tay phát gió đánh tạt qua một bên, làm cho ám khí bay sang phía Xuyên Trung Tứ Xứ.

Bốn người này vì công lực yếu, không dám dùng sức mạnh cản trở, vội né sang một bên làm cho ám khí bay tung ra khỏi trận.

Bạch Vân Phi đã từng chạm tay với Tô Bằng Hải và Ngũ Kỳ phân cuộc của Thiên Long Bang. Nàng đã hiểu võ công của những người này không phải tầm thường. Hơn nữa nàng vừa dùng thuật Ngự Kiếm chế địch, nguyên khí chưa phục hồi nên nàng dè dặt không dám giao tranh, chỉ cốt kềm chế đối phương không cho trốn thoát.

Đỗ Duy Sinh, Hạ Vân Phong, Đằng Lôi tuy là những chưởng môn lợi hại, võ công ngang ngửa với các cao thủ Thiên Long Bang. Nhưng họ là kẻ sành sỏi đời, không bao giờ phí sức mình mà không thủ lợi. Vì vậy họ cố chờ cho Lam Tiểu Diệp và Bạch Vân Phi đánh bọn Thiên Long Bang tới bờ rồi họ mới ra tay thử thách sau cùng.

Bạch Vân Phi cũng rõ lẽ ấy nên dè dặt trong lúc giao đấu.

Trận chiến chưa ngã ngũ thì bỗng đằng xa vang đến mấy tiếng hú rợn người.

Những bóng người thấp thoáng phi thân đến vun vút.

Ai nấy trở mắt nhìn !

Thì ra đó là Nga Mi Tam Lão, Côn Luân Tam Tử, và Phàn Tú Vỹ trên tay có bổng Tô Phi Phụng.

Nga Mi Tam Lão nhìn thấy Vương Hàn Tương, Hồ Nam Bình và Diệp Vinh Thanh có mặt trong trận đấu, làm cho lòng họ sôi lên oán cừu.

Cái nhục nơi Nga Mi Sơn vừa rồi đâu đã phai mờ trong lòng họ.

Siêu Nguyên liền vung chưởng trái tống thẳng vào mặt Vương Hàn Tương, còn Siêu Trần xuất trảo chop vào cổ Diệp Vinh Thanh.

Diệp Vinh Thanh thấy Siêu Trần rất hung hăng, liền vung đồng bản bửa xuống.

Siêu Trần không dám đón đỡ, liền lách mình sang một bên, rồi dùng đao chém qua.

Hai vũ khí chạm nhau nổ lên một tiếng chát rợn người. Cả hai đều thối lui ba bước, mắt lóe hào quang.

Còn Siêu Nguyên tung chưởng đánh Vương Hàn Tương, bị Vương Hàn Tương vận hết nội công lực đón đỡ.

Bùng một tiếng. Hai luồng chưởng phong chạm nhau, cát bụi ngất trời, hai bên đều rúng động, lùi ra mấy bước mới gượng dậy nổi.

Trận chiến có thêm sáu cao thủ của các môn phái nên bắt đầu diễn biến.

Bạch Vân Phi thừa cơ hội tung mình đánh tiếp Tô Bằng Hải một lúc tám chiêu. Trong lúc đó Đỗ Duy Sinh, Đằng Lôi, Hạ Vân Phong cũng ra sức đánh với Xuyên Trung Tứ Xú và ba người trong phân cuộc.

Vũ khí vun vút !

Chưởng phong ù ù !

Thế trận mịt mù hỗn loạn, không còn phân định được đâu là thù nữa.

Riêng Côn Luân Tam Tử thì vẫn còn đứng ngoài vòng chưa chịu tham chiến.

Tô Bằng Hải nghĩ thầm:

“Vô tình các môn phái hợp nhau đả kích ta. Nếu ta không khéo léo sẽ chịu thảm bại trước sức liên minh của họ.”

Ông ta dừng tay thét lớn :

- Hãy khoan !

Các đấu thủ đang hăng say, bỗng nghe tiếng hét, vội dừng tay lại.

Tô Bằng Hải đưa mắt nhìn quanh một hồi, cười ha hả.

Đỗ Duy Sinh nạt lớn :

- Tô Bang Chủ có việc gì đặc ý mà cười âm lên như vậy ? Hôm nay đủ mặt các cao thủ võ lâm, lẽ đâu để cho phái Thiên Long độc chiếm Qui Nguyên Mật Tập sao ? Xin đừng tưởng lầm.

Câu nói này Đỗ Duy Sinh đã dụng ý nêu Qui Nguyên Mật Tập lên làm đích, để cho mọi người liều chết chém giết nhau.

---- oOo ----